

Kristian Gerner *Kampen måste föras oupphörligt*

Om Norman Finkelsteins bok ”Förintelseindustrin”

David Cesarani - *Det liknar en personlig vendetta*

Omer Bartov - *En berättelse om två Förintelser*

Kampen måste föras oupphörligt

Antisemitisk propaganda bygger ofta på tesen om sammansvärjningen. ”Judarna” framställs som en särskild grupp som skadar, utnyttjar och suger ut andra. De så kallade revisionisterna med David Irving i spetsen förnekar att Förintelsen har ägt rum och framställer allt tal om den som en judisk bluff. Det senaste greppet är att medge att ett antal judar mördades av nazisterna, men att det var ett begränsat företag, som har blåsts upp till orimliga proportioner av ”judarna” och utnyttjas av dessa för att vinna politiska fördelar och pressa pengar ur bl.a. schweiziska banker. Sådana föreställningar får nu stöd av amerikanen Norman Finkelstein i boken ”Förintelseindustrin”, som i dagarna utkommit i Sverige. Finkelstein har inte oväntat hyllats av ”revisionister” i hela världen.

Finkelsteins tes vilar inte på saklig grund. Han behandlar sitt material selektivt och väljer ut vissa händelser och data men underlåter att granska dem kritiskt och se dem i sitt sammanhang. Istället för att använda sig av den moderna forskningens resultat avvisar han dem till förmån för sin egen tes om de ”judiska eliternas” sammansvärjning och det judiska hotet mot västerländska banker och hela länder som Polen.

Finkelstein menar i sak att i den mån det finns antisemitism idag, så är det de ”judiska eliterna” som framkallar dem genom sitt bedrägliga beteende och sina utpressningsmetoder i Förintelsens namn. Finkelstein är jude, men räknar sig inte till ”judarna”-profitörerna. Han framträder som antisionist och hävdar att ”sionisterna” är såväl skapare av som profitörer på ”Förintelseindustrin”, och att de flesta judar är sionister. Vi ser här ett exempel på antisionismen som antisemitism.

Svenska Kommittén Mot Antisemitism (SKMA) presenterar här två recensioner av Finkelsteins bok, skrivna av historiker som är specialister på Förintelsen som historiskt fenomen och på den omfattande historiska forskningen om den. Texterna talar för sig själva, men det är angeläget att deras budskap sprids och blir känt. Det är nödvändigt att bemöta Finkelsteins propagandaskrift med sakskalet och söka förhindra att boken framkallar eller utnyttjas för antisemitiska syften.

Detta lilla informationsblad från SKMA är det första i sitt slag. Det är avsett som ett komplement till vår fortlöpande utbildnings- och upplysningsverksamhet. Vi planerar fyra nummer per år. SKMA:s ekonomi är pressad och värdet av ekonomiskt stöd är stort. Antisemiterna vilar inte. Kampen mot dem måste föras outtröttligt, oupphörligt.

Professor Kristian Gerner

Ordförande i Svenska Kommittén Mot Antisemitism

SKRIFTER SOM KAN BESTÄLLAS GENOM OSS

- *Förintelsen, utrotningen av Europas judar* , Anne Grynberg, Berghs förlag i samarbete med Svenska Kommittén Mot Antisemitism, 130 kr
- *Nationalsocialismens symboler* , Stéphane Bruchfeld, Svenska Kommittén Mot Antisemitism, 100 kr
- *Förnekandet av Förintelsen, nynazistisk historieförfälskning efter Auschwitz* , Stéphane Bruchfeld, Svenska Kommittén Mot Antisemitism, 50 kr
- *Det eviga hatet, om nynazism, antisemitism och Radio Islam* , Bonniers förlag, 50 kr
- *Antisemitismen, en historisk skildring i ord och bild*, Natur och Kultur, 150 kr
- *Återkomsten, antisemitism i Sverige efter 1945*, Henrik Bachner, Natur och Kultur, 200 kr
- *Shoah, de överlevande berättar*, Claude Lanzmann, Alfabet, 50 kr

För beställning ring 08-6676090, fax 08-6630102 eller mail skma@swipnet.se . Priserna inkluderar frakt och moms.

Recension av Norman Finkelsteins bok *Förintelseindustrin* av David Cesarani

Det liknar en personlig vendetta

Den debatt som väckts av Norman Finkelsteins kortfattade men fräna polemik mot ”förintelseindustrin” har varit mer upprörd än upplysande. Få recensenter eller debattörer har ifrågasatt att hans påståenden har täckning i fakta. En närmare granskning visar emellertid att Finkelstein inte bara har gjort sig skyldig till överdrifter. Hans tes, lös som den är, vilar på vantolkningar av historien och tvivelaktig användning av källor.

Finkelstein hävdar att den nazistiska förföljelsen och massmordet på judar ”knappast syntes till i amerikanskt liv” före 1967. Bara ”en handfull böcker och filmer berörde ämnet”. Den händelse som vi idag kallar ”Förintelsen” var i själva verket en kulturell konstruktion som byggdes av ”den amerikansk-judiska eliten” efter Israels seger i sexdagarskriget 1967. När Israel hade blivit en regional supermakt som kunde tjäna amerikanska intressen, tog amerikanska judar mod till sig och försvarade dess uppträdande som ockupant av palestinsk mark. Finkelstein hävdar att de manipulerade fram sympati för judiskt lidande under nazisterna för att skydda Israel från kritik.

Samtidigt hävdar han att de använde ”Förintelsen” för att skydda sina ”företags- och klassintressen” i hemlandet. När svarta amerikaner konkurrerade med judar om arbeten eller förespråkade positiv särbehandling, kallade ”judiska elitgrupper” detta för antisemitism och tillgrep avskyn för nazismen för att stärka sina privilegier. Finkelstein förklarar aldrig riktigt hur det gick till, men en del judiska forskare producerade lydigt en dogmatisk version av

”Förintelsen” som gav ”eliten” en ändamålsenlig version av det förflutna.

Med återopande av en handfull författare och historiker identifierar Finkelstein två huvudelement i denna dogm. För det första var Förintelsen höjdpunkten i ett alltigenom irrationellt hat mot judar och för det andra var den en unik händelse. Han stipulerar att största delen av Förintelselitteraturen och de historiska undersökningarna om Förintelsen ”är värdelösa som forskning ... om inte rent bedrägeri”. Men de lämpar sig som stöd för krav på kompensation, vilka han beskriver som inget annat än ”utpressning”. Han hävdar att verkliga överlevande från Förintelsen som hans föräldrar bara fick obetydliga summor, medan judiska organisationer, byråkrater och diverse advokater fyllde sina fickor genom kampanjer mot schweiziska banker, tyska företag och östeuropeiska regeringar. ”Förintelseindustrin har blivit en ren utpressningsindustri ... det största rånet i mänsklighetens historia.”

Starka saker, men det är fel. För att understryka ”Förintelsens” betydelse efter 1967 och underförstått också dess konstgjorda karaktär, överdriver Finkelstein dess tidigare ”frånvaro” och missuppfattar helt dess senare betydelse.

Mellan 1946 och 1966 kämpade östeuropeiska judar och överlevande i New York för att få till stånd ett minnesmärke över offren för det nazistiska massmordet. 1947 var 15 000 människor närvarande vid en ceremoni för att ta första spadtaget, och tanken på ett minnesmärke stöddes av borgmästaren och stadsfullmäktige. Projektet strandade bara på att det nazistiska folkmordet var ”fel grymhet” att påminna om vid en tidpunkt då Sovjetunionen var USA:s ärkefiende och Västtyskland dess nya allierade.

Men nazisternas brott och judarnas lidande var inte bortglömt. Under hela 1950-talet visade de ledande amerikanska tevebolagen direktsänd teater på det som vi skulle ha kallat Förintelseteman. Enligt kulturhistorikern Jeffrey Shandler visades de i en takt av en pjäs om året och hade skrivits av ledande dramatiker som Paddy Chayefsky. Ett antal spelfilmer, däribland *De unga lejonerna* (1958), *Anne Franks dagbok* (1959), *Dom i Nürnberg* (1961) och *Pantlånaren* (1965), berörde judarnas lidande under nazismen.

Även om det inte kom ut mer än en ”handfull” böcker om nazismen (vilket är begripligt med tanke på att bara ett fåtal dokumentära källor till en början var tillgängliga) kom det en mindre lavin av publikationer som behandlade dess rötter. Däribland *Essays on Anti-Semitism*, utgiven av Koppel Pinson (1946), Paul Massing, *Rehearsal for Destruction* (1949), *The Authoritarian Personality* av Theodor Adorno med flera (1950), *The Dynamics of Prejudice* (1950) av Bruno Bettelheim and Morris Janowitz, *Anti-Semitism and Emotional Disorder* (1950) av Nathan Ackerman and Marie Jahoda, Hannah Arendts *The Origins of Totalitarianism* (1951) och Eva Reichmanns *Hostages of Civilisation* (1952). Raul Hilbergs *The Destruction of the European Jews* kom ut 1961 and Fritz Stern publicerade *The Politics of Cultural Despair* 1964. En del av dessa publikationer universaliserade den judiska katastrofen medan andra betraktade den som unik. Men tanken att den nazistiska antisemitismen var ovanligt irrationell fanns redan i undersökningar som Joshua Trachtenbergs *The Devil and the Jews* (1943) och Norman Cohns *Warrant for Genocide* (1967).

Åren 1961–1962 blev rättegången mot Adolf Eichmann en av de första globala mediehandlingarna. Till och med Finkelstein minns att hans mor såg den på teve. Flera miljoner andra amerikaner gjorde detsamma. En gallupundersökning 1962 visade att 87 procent av den amerikanska allmänheten hade läst eller hört talas om rättegången och 72 procent höll med om att världen borde påminnas om nazistiska brott. Finkelstein lägger fram belägg från 1957 och 1961 att judiska tänkare var ointresserade av den tragiska nyare historien, men när Arendts kontroversiella artiklar publicerades i tidskriften *The New Yorker*

1963, hade nästan alla amerikanska judiska intellektuella något att säga om saken, däribland George Mosse, Louis Harap, Norman Podhoretz, Alfred Kazin, Daniel Bell, Leon Abel and Midge Dector.

Finkelstein har lika fel om betydelsen av "Förintelsen" i försvaret av Israel efter 1967. Även om detta var dess avsedda syfte, misslyckades det helt. Israel och dess anhängare i Washington lyckades inte förhindra försäljningen av jaktplan av typen F-15 till Saudiarabien 1975 eller 1978. Den proisraeliska lobbyen kunde inte stoppa Camp Davidavtalet 1978 eller det därpå följande tillbakadragandet från Sinai. Den misslyckades också med att förhindra försäljningen av det tidiga varningssystemet AIWAC till Saudiarabien 1981.

Israel har visserligen fått ett väldigt amerikanskt finansiellt, diplomatiskt och militärt stöd sedan 1967, men det har inte haft något att göra med historien utan enbart med nutida amerikanska intressen. Dessutom var de summor som Israel fick ofta avsedda att jämna vägen för israeliska medgivanden och tillbakadraganden – ett mönster som var uppenbart vid de senaste dusterna i Camp David.

Den amerikanska regeringen stödde främjandet av minnet av Förintelsen av samma skäl. Mark Siegel, som var president Carters rådgivare i judiska frågor, har medgivit att beslutet att tillkalla Presidentens kommission om Förintelsen, som i sin tur ledde till skapandet av det Amerikanska Förintelsemuseet (USHMM) hade till syfte att blidka de amerikanska judarnas missnöje med det som uppfattades som Carters proarabiska politik. Förintelsens betydelse och dess funktion i förhållande till Israel tyder med andra ord snarare på judisk och israelisk svaghet än tvärtom, som Finkelstein hävdar.

Mer oroande än tvivelaktiga tolkningar är att Finkelstein bestrider fakta. Han hävdar att judarna har förfalskat antalet överlevande från koncentrationslägren och slavarbetare för att pressa ut pengar från schweizare och tyskar. Också i det fallet är han vilseledd. Finkelsteins huvudkälla är en utställningsbroschyr från Förintelsemuseet i Washington. Denna publikation använder siffror för antalet lägerfångar som Himmler lämnade i början av 1945 och skattningar av antalet befriade i maj 1945.

Men tiotusentals judiska överlevande befriades före januari 1945 i Rumänien, Polen och Ungern. Under Tredje rikets sista månader visste inte ens Himmler hur många som fanns, och var. I mitten av 1944 hade enbart Buchenwald 82 satellitläger, en del med bara ett 80-tal slavarbetare, andra med upp till 11 000. Det fanns över 800 "Aussenkommandos" och "Jüdische Zwangsarbeitslager". Vid krigsslutet befriades tiotusentals judar från små, tillfälliga arbetsläger och förläggningar vid fabriker i Tyskland, Österrike och Tjeckoslovakien. Knappt platsnamnet eller fabriksadressen finns kvar av många av dessa hemska platser.

Om Finkelstein hade velat, hade han kunnat få en auktoritativ uppskattning av antalet överlevande. Han påstår efter en tumregelberäkning att det bara finns 25 000 överlevande, medan den tyska regeringen, den judiska Claims Conference och det israeliska finansministeriet tillsammans betalar pensioner till minst 175 000 överlevande, som alla utsatts för en grundlig kontroll. Ingen av dessa organisationer understöder en person som får hjälp av någon av de andra.

Finkelstein hävdar också med hänvisning till ett 'personligt meddelande' från en tysk parlamentariker och tvärtemot oräkneliga offentliga redogörelser, att de judiska organisationer som tagit emot skadeståndsmedel från Tyskland fuskat. Han hävdar att Luxemburgavtalet mellan Israel, Claims Conference (som företrädare för judarna i diasporan) och Västtyskland,

stipulerade att 120 miljoner dollar av ett sammanlagt skadestånd på 450 miljoner dollar skulle förbehållas enskilda personer. Han påstår att Claims Conference orättmätigt gav dessa pengar till församlingar eller för att hjälpa judar utvandra från Östeuropa och arabiska länder och bosätta sig i Israel.

I själva verket användes 75 procent av de pengar som utbetalades till Claims Conference till hjälpprojekt i Östeuropa. Stora summor användes för att hjälpa judar utvandra från länder som föröfts av den tyska ockupationen, vilket knappast var en otillbörlig användning av medel. Inte ett öre gick direkt till judar i arabvärlden. För att uttrycka det milt missuppfattar Finkelstein Ronald Zweigs undersökning av Claims Conferences historia, som konstaterar att inflödet av tyska skadeståndsmedel gjorde det möjligt för den största amerikansk-judiska hjälporganisationen, JDC (Joint Distribution Committee) eller Joint, att använda resurser som skulle ha brukats i Europa på andra håll.

Det mest anmärkningsvärda i hans outröttliga ansträngningar för att visa att judarna är skyldiga till otillbörligheter är att Finkelstein frikänner de schweiziska bankerna från allvarliga förseelser mot överlevande från Förintelsen och framställer dem som offer för en judisk terrorkampanj. Till stöd för detta häpnadsväckande påstående citerar han ett uttalande av den auktoritativa *Report of the Independent Committee of Eminent Persons* om ”att det inte fanns några bevis för systematisk diskriminering, obstruktion, förskingring eller brott mot den schweiziska lagens bestämmelser om arkivering av dokument”.

Javisst, men rapporten säger i nästa stycke på samma sida att de revisorer som arbetade för kommittén ”bekräftade att en del banker utfört bedrägliga handlingar, däribland undanhållit offer för Förintelsen eller deras arvingar information om deras konton, felaktigt avslutat konton, underlåtit att bevara arkivhandlingar, i många fall ställt sig avvisande till offers eller arvingars krav att få tillgång till vilande eller avslutade konton och en allmän brist på tjänstvillighet – eller till och med aktivt motstånd – i fråga om privata och officiella förfrågningar om vilande konton”. Dessa anklagelser var ett tillräckligt motiv för den kampanj som var nödvändig för att tvinga från början förhårdade schweiziska banker att betala kompensation.

Selektiva citat av det här slaget och andra felaktiga sätt att använda belägg undergräver trovärdigheten i Finkelsteins polemik. Alla allvarliga frågor den tar upp, och en del sådana finns, besudlas av något som liknar en personlig vendetta mot de ”amerikansk-judiska eliterna”. Minnet av Förintelsen har förvrängt och missbrukats, men den här boken är snarare en del av problemet än ett botemedel mot det. Det är mindre en bok om Förintelsen än ett angrepp på sionismen som målar upp en konspirationsteori om det judiska folket i sin helhet.

Översättning av Svante Hansson.

David Cesarani är professor i modern judisk historia vid universitetet i Southampton och föreståndare för det nyinrättade AHRB Centre for the Study of Jewish/non-Jewish Relations. Han skriver för närvarande på en bok om arvet efter Förintelsen. Denna text är en längre version av en recension som först publicerades i *The Times Higher Education Supplement*, 4 augusti 2000.

Recension av Norman Finkelsteins bok *Förintelseindustrin* av Omer Bartov

En berättelse om två Förintelser

I den första fanns offer, säger Finkelstein, i den andra finns opportunister

Norman G. Finkelstein blev känd i USA genom sin essä ”Daniel Jonah Goldhagen’s ‘Crazy’ Thesis” som ingick i den bok han gav ut tillsammans med Ruth Bettina Birn, *A Nation on Trial*. Till stor del var essän en briljant dissektion av Goldhagens bok *Hitler’s Willing Executioners*. I slutet av boken genomgår Finkelstein emellertid en märklig metamorfos och förfaller själv till samma tvivelaktiga retorik och bristfälliga logik som han funnit i Goldhagens bok, för att lägga fram sin egen, ännu ”galnare” tes om de skumma krafter som enligt hans mening lurar bakom hans motståndares succé.

Nu är Finkelstein tillbaka med förnyade krafter, en vandrande riddare på heligt uppdrag – att demaskera en ondskefull judisk-sionistisk sammansvärjning. Huvudresonemanget i boken *Förintelseindustrin*, bygger på en enkel distinktion mellan två fenomen, den nazistiska förintelsen och ”Förintelsen” som han definierar som ”en ideologisk representation av den nazistiska förintelsen”. Författaren är inte särskilt intresserad av den förra, även om han beredvilligt går med på att den har ägt rum, eftersom båda hans föräldrar överlevde dess fasor och eftersom några av de historiker han respekterar, framför allt Raul Hilberg, har skrivit om den.

Men i en av de egendomliga omkastningar som karaktäriserar hans bok, talar Finkelstein om denna historiska händelse med samma bävan, och kräver samma slags tysta oförståelse, som han tillskriver sin ärkefiende, Elie Wiesel. För att ”verkligen lära av den nazistiska förintelsen”, hävdar han, ”måste dess fysiska dimension förminsкас och dess moraliska dimension vidgas”. Vad det än må betyda, kommer det inte som någon överraskning att hans åsikter om vad folkmordet på judarna har för ursprung och betydelse, bara är en rad vaga, ej belagda och motsägelsefulla påståenden. Så skriver han till exempel på ett ställe att ”de historiska beläggen för en ickejudisk mordimpuls är obefintliga” och förkastar tanken på att USA:s regering ”övergav judarna”. Men på ett annat ställe hävdar han att det amerikanska Förintelsemuseet ”tystar ned den kristna bakgrunden till den europeiska antisemitismen” och ”tar för lätt på de diskriminerande amerikanska invandringskvoterna före kriget”, för att sedan gillande hänvisa till David S. Wyman’s bok *The Abandonment of the Jews*.

Det som dock egentligen intresserar Finkelstein är ”Förintelsen”. Kärnpunkten i hans argumentering är enkel: Om judarna och sionisterna inte redan hade haft Förintelsen, skulle de ha varit tvungna att uppfinna den. Och när allt kommer omkring är det i själva verket just det som de har gjort i form av ”Förintelsen”, trots det pinsamma faktum att en sådan händelse en gång faktiskt ägde rum. Och varför uppfanns ”Förintelsen”? Därför att den legitimerar ”en av världens mäktigaste militärmakter”, Israel, och låter den ”framställa sig själv som en ”offerstat”. Och därför att den ger ”den mest framgångsrika etniska gruppen i USA”, judarna, ”immunitet mot kritik”, vilket leder till ”den moraliska rutenhet som normalt följer med” sådan immunitet.

Finkelstein anser sig själv vara oskyldig till varje önskan att utnyttja ”Förintelsen” för sina egna syften, till skillnad från sina tydligen oräkneliga fiender. Det faktum att hans sensationella ”avslöjanden” och orimliga anklagelser har rönt en hel del uppmärksamhet i den offentliga debatten och i massmedia, är inte hans fel. Inte heller är hans våldsamma antisionism och brinnande hat mot allt som han uppfattar som ett korruperat judiskt ledarskikt i USA annat än en spegelbild av den verklighet som bara han själv ser genom de slöjor av mystifikation och demagogi som har lurat tusentals vanliga människor, forskare och

intellektuella. Från hans Sinai berg är allt klart och uppenbart. Det är bara det att hans röst är för svag för att höras nere i dalen.

Den mest skyldiga i Finkelsteins värld, är ”Förintelseindustrin”, som befolkas av israeliska tjänstemän, advokater, välplacerade judiska agenter i amerikanska politiska kretsar och hänsynslösa sionister som gör allt för att undertrycka palestinierna. Här kombinerar han en urmodig 1960-talsåsikt om Israel som den amerikanska imperialismens utpost med en ny variation på den antisemitiska förfalskningen *Sions vises protokoll*, som varnade för en judisk konspiration som syftade till att ta över världen. Nu är den judiska konspirationens syfte emellertid att ”bedriva utpressning mot” (hans favorituttryck) oskyldiga företeelser som schweiziska banker, tyska företag och östeuropeiska innehavare av plundrad judisk egendom, allt i syfte att konsolidera judisk makt och inflytande utan att ge folkmordets verkliga överlevande annat än tom retorik.

Finkelstein nämner aldrig att de huvudsakliga mottagarna av kompensation för tvångsarbete är ickejudiska män och kvinnor som lever sina sista dagar i armod i Östeuropa. Inte heller nämner han att tyska forskare, som Ulrich Herbert, som knappast tjänar ”judiska intressen”, har varit i första linjen i kampen för att få fram ett avtal om kompensation från företag som i årtionden vägrat erkänna att de tjänat stora pengar på slav- och tvångsarbete. Ur författarens perspektiv är detta bara ytterligare ett fall av den organiserade amerikanska judenhet som ”tyranniserar dem som har svårast att försvara sig själva” som, får man förmoda, de schweiziska banker som den ”konspirerade” för att bojkotta samt ”USA och dess allierade” från vilka den ”svindlade till sig ytterligare 70 miljoner dollar”.

Så har världens stormakter enligt Finkelstein kapitulerat för det som London Times kallade ”Holocash”-kampanjen i USA. Han är särskilt föraktfull mot Claims Conference, en judisk paraplyorganisation som fördelar ersättningsmedel till överlevande, och citerar gillande en högerextrem israelisk parlamentsledamot, Michael Kleiner, som kallade organisationen ”ett Judenrat som utför nazisternas gärningar på ett annat sätt”. Ja, som Finkelstein säger i ett annat sammanhang, les extrêmes se touchent: för att fördöma ”utpressningen” av tyska företag använder denne vänsterextreme antisionist exakt samma slags retorik som Menachem Begin använde under högerupploppen mot skadeståndsavtalet med Västtyskland i början av 1950-talet, när han motsatte sig att man tog emot ”blodspengar”, något som var nära att störta den israeliska regeringen.

Det ligger något sorgligt i denna vilseförda intelligens och förvrängda moraliska indignation. Det ligger också något otillbörligt i den, något barnsligt, självrättfärdigt, arrogant och dumt. Som visades i Peter Novicks långt mer balanserade (men inte helt tillfredställande) bok *The Holocaust in American Life*, har den förändrade bilden av det nazistiska folkmordet på judarna även öppnat vägen för en lång rad lycksökare och obetydliga opportunister. Men att göra detta till en internationell judisk sammansvärjning gränsar till förföljelsemani och är till större glädje för världens antisemiter än någon advokats överdrivna arvoden för ”utpressning” av ett tyskt företag.

Finkelstein talar om en ”Förintelseindustri” som ”skenheligt klär ut sig till ’behövande offer för Förintelsen’”. Men själv klär han ut sig på samma sätt, samtidigt som han visar föga sympati för de överlevandes känslor och med oerhörd energi fördömer ”Förintelseindustrins hänsynslösa och obarmhärtiga metoder” och kallar den ”den främsta skaparen av antisemitism i Europa”. Med sin ”utpressning av schweiziska banker och tyska företag” såväl som utpressningen av ”svältande polska bönder” försöker ”Förintelseindustrin” ständigt förstora

den hög av guld, ”Förintelsebytet”, som judiska och sionistiska ledare redan sitter på. ”Förintelsen” säger Finkelstein, är kanske ”det största rånet i mänsklighetens historia”.

Det som jag finner så slående i boken *Förintelseindustrin* är att den är en nästan exakt kopia av de argument som den försöker avslöja. Den är full av just det slags högljudda överdrifter, som Finkelstein med rätta beklagar speglas i stora delar av det aktuella medieintresset för Förintelsen; den flödar över av samma likgiltighet för historiska fakta, inre motsägelser, politiska manövrar och tvivelaktiga generaliseringar av sammanhangen; och den dryper av samma självbelåtna känsla av moralisk och intellektuell överlägsenhet.

Boken är, med andra ord, en ideologisk fanatikens syn på andra människors opportunism, skriven av en författare som är så obarmhärtig och hänsynslös i sina angrepp att han är beredd att försvara sina egna fiender, den västerländska kapitalismens stöttepelare, och att varna för att ”Förintelsen” kommer att väcka en antisemitism vars betydelse han i övrigt nedvärderar. Som alla konspirationsteorier har den flera kärnor av sanning; och som alla sådana teorier är den både irrationell och försåtlig. Man kan säga att Finkelstein nu har grundat en egen Förintelseindustri.

Översättning av Svante Hansson

Omer Bartov, är John P. Birkelund professor vid European University at Brown University, USA, och ledande forskare inom området Nazi Tyskland och Förintelsen. Bartovs senast bok är *Mirrors of Destruction: War, Genocide, and Modern Identity*. Artikeln är publicerad med författarens godkännande.